

gaa i Spidsen i denne Sag og tage en saadan Opgave op, hvorfor skal han altid skubbes og puffes frem, uden at han selv skal sætte sig i Gang. Naar det nu er opløst, hvor daarligt det staar til med Skolebørns Tænder, at 90 pCt. af Skolebørns Tænder ere syge, og det er jo slaaet fast, vi behøve ingen Undersøgelse, det er godtgjort saa godt og sikkert, som noget kan godtgøres, saa var det Ministerens Sag at begynde at overveje Spørgsmaalet og ikke sidde og vente paa, om nogle andre tilfældig vilde tage den Sag op, det synes jeg netop var en Pligt og en Ære for en Minister, om han gik i Spidsen for os andre og ikke saadan kom langt bag- efter.

Den ærede Ordfører mente, at det skulde være Forældrene, der skulde sørge for Børnenes Pleje. Ja, det kan godt være. Men naar nu Forældrene ikke have Evne til at gøre noget for deres Børn — og der er jo mange Forældre, der have svært nok ved at give deres Børn Føde, og Lægebehandling strækker deres Evne aldeles ikke til. Mange Forældre ere ogsaa sløve og have ikke Spor af Sans derfor. Hvorfor skulle Børnene saa lide under det? Det kan jeg ikke indse. De Børn, som ere saa heldige at have Forældre, der have Sans for og Forstaaelse af Vigtigheden af, at Børnenes Tænder blive behandlede, faa ikke Lov til at gaa omkring med daarlige Tænder. Professor Westergaard udtaler jo, at der ikke er det mindste i Vejen for, at de Børn omkring ved 13 Aars Alderen, der nu gaa om med daarlige Tænder, kunde have faaet reddet deres Tænder, hvis man i Tide havde taget deres Tænder under Behandling.

Den ærede Ordfører nævnede ligeledes, at det at rense Børn for Utøj var ingen kommunal Opgave. Nej, det kan godt være, at det er noget, Forældrene skulde gøre. Men naar nu Forældrene ikke gøre det, naar de nu ere ligegyldige, saa kunne vi, saa kunne Skolerne ikke være tjente med, at Børnene komme i Skole, fyldte med Utøj, og de Forældre, der nu gøre sig Umage for at holde deres Børn rene for Utøj, kunne heller ikke være tjente med, at deres Børn skulle befænges med Utøj i Skolen. Jeg synes derfor, det er en Velgerning, at Skolen paatager sig at rense Børnene for Utøj. Hvis man kunde paavise, at 90 pCt. af et eller andet af vore Husdyr, Svinet, Faaret, Oksen eller et andet Husdyr, var angrebne af Utøj, saa tror jeg, at Ministeren straks vilde sætte sig i Gang og gøre noget, og at han vilde sige: Her maa vi

tage fat, det kan ikke nytte, at vi overlade det til Ejerne af Husdyrene, og det kunne vi ikke betragte som nogen kommunal Opgave. Her vilde vi sikkert se Ministeren gaa i Spidsen og foreslaa, at der skulde gøres noget, og at det skulde være Staten, der skulde tage fat for at faa den Opgave løst. Jeg vilde ønske, der var blot Tiendeparten af den Interesse for vore Børn, som der er for vore Husdyr.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte Bevillingen til ældre studerende, saadanne, der i „en fremrykket Alder have bestemt sig for Studeringer“. Det ærede Medlem havde Teksten for sig, men han udtalte dog, at Ministeriet gjorde en meget uheldig Anvendelse af denne Bevilling, idet man krævede, at vedkommende for at faa Del i Understøttelsen skal have taget en Eksamen. Men det er jo slet ikke en Anvendelse af Bevillingen, som man gør i Ministeriet paa egen Haand. Det kræves af Bevillingens Ordlyd. Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds nu har siddet og set paa Teksten, hvorfor har han saa ikke læst hele Teksten igen- nem? Havde han gjort det, vilde han have set, at der stilles som Betingelse for at faa Del i denne Understøttelse, at vedkommende „ved en Forberedelses- eller Fageksamen have givet sikkert Haab om god Fremgang“. Der er altsaa ikke Tale blot om en Anvendelse, vi i Ministeriet gøre af en Bevilling, men om en bestemt og bestemt formuleret Betingelse, som Bevillingen selv anviser. Jeg har nu prøvet at slaa op i en ældre Finanslov. Jeg tog den for 1895 — det ligger dog en Del Aar tilbage — og fandt, at Betingelsen er akkurat den samme der: „og som ved en Forberedelseseksamen eller Fageksamen have givet sikkert Haab om god Fremgang“. Jeg ved ikke, hvor meget længere endnu tilbage man kan gaa for at finde det samme. Naar det ærede Medlem nu i Dag er saa misfornøjet med, at Ministeriet opstiller den Betingelse, at vedkommende skal have taget en Eksamen, har det ærede Medlem altsaa haft mange Aar, hvori denne Misfornøjelse kunde have kommet frem i Finansudvalget, og der kunde da have været stillet Forslag, om man ikke skulde opgive denne Betingelse og formulere Bevillingen anderledes. Men det ser dog ret mærkeligt ud, at det ærede Medlem i Dag staar frem